

leven in de kerk

jos douma

Man, vrouw, ambt – en de vrede van Jezus

Sinds 17 juni 2017 leven de leden van de Gereformeerde Kerken vrijgemaakt in een nieuwe werkelijkheid. Deze nieuwe werkelijkheid: dat ze deel uit maken van een kerkverband waar alle

ambten (diaken, ouderling en predikant) open staan voor mannen én vrouwen. Dat is een grote verandering. En ook een verademing: ik ben er blij mee. Samen als mannen en vrouwen in alle denkbare bedieningen optrekken om het evangelie van Jezus Christus en zijn koninkrijk te delen. Samen proeven dat het meer waar is dan we zovele jaren hebben gedacht: “Er zijn geen Joden of Grieken meer, slaven of vrijen, mannen of vrouwen – u bent allen één in Christus Jezus” (Galaten 3:28).

Nieuwe werkelijkheid

Een nieuwe werkelijkheid dus. Een breekbare en kwetsbare werkelijkheid ook omdat de kans niet denkbeeldig is dat de komende maanden er in de kerken gedacht en gesproken gaat worden langs de lijnen van voorstanders en tegenstanders van het synodebesluit. Dat zou een ramp zijn. Maar de geschiedenis van de GKv leert dat dit wel het meest voor de hand liggende karrenspoor is waar we in terecht zullen komen: voor en tegenstanders die elkaar te lijf gaan met steeds weer nieuwe (maar vooral ook steeds weer dezelfde) argumenten. En daarmee impliciet steeds zeggend: onze eenheid kunnen we eigenlijk alleen vinden op het niveau van (de juiste) overtuigingen. Want was er niet maar één zuiver leer?

Kans

Maar de kerken hebben nu ook de kans – en deze blogpost is een pleidooi om die kans met beide handen en met heel het hart aan te grijpen – om te doen wat we altijd al hadden moeten doen: elkaar bij alle verschil van inzicht zoeken aan de voeten van Jezus die zegt: ‘Ik geef jullie een nieuw gebod: heb elkaar lief. Zoals ik jullie heb liefgehad, zo moeten jullie elkaar liefhebben. Aan jullie liefde voor elkaar zal iedereen zien dat jullie mijn leerlingen zijn’ (Johannes 13:34-35).

Ik zeg bewust niet: we moeten elkaar vasthouden. Dat is een doodlopend spoor, een al te menselijke spoor ook, een spoor dat je kunt gaan door een paar goede gesprekstechnieken van stal te halen en in praktijk te brengen. We moeten elkaar helemaal niet vasthouden, we moeten Jezus vasthouden en bij hem ontdekken hoe we samen op weg kunnen zijn en blijven.

De kerk is niet de plek waar we elkaar op het niveau van gedeelde overtuigingen kunnen en zouden moeten willen vasthouden. Dat zit wel in de geschiedenis van de GKv: we moesten overal hetzelfde over denken. Dat was de norm. Maar die is al lang niet meer de realiteit. De synode heeft deze realiteit nu zichtbaar gemaakt en gesanctioneerd: we zijn een kerkverband geworden waarin we leven met verschillen van inzicht over (wat we ervaren hebben of nog ervaren las) fundamentele thema's.

Ruimte

En wat levert dat ook een ruimte op! Ruimte om elkaar niet langer de maat te nemen als het gaat om overtuigingen die we al dan niet hebben over allerlei thema's. Ruimte om van inzicht te verschillen. Ruimte om echt naar de ander te luisteren omdat we niet meer met (het meest zuivere) oordeel hoeven klaar te staan om die de ander op te leggen. Ruimte om op adem te komen en ook eens te zeggen: we weten het allemaal niet zo zeker en zo precies tot twee cijfers achter de komma. Ruimte dus voor niet-weten en voor niet per se gelijk willen krijgen. Ruimte om niet langer voor je gelijk te hoeven gaan maar voor het echte geluk: 'Het echte geluk is voor mensen die weten dat ze God nodig hebben. Want voor hen is Gods nieuwe wereld' (Matteüs 5:3 Bijbel in Gewone Taal).

Vrede: van mijn gelijk naar het echte geluk

Gisteren viel bij mij een boekje in de brievenbus: [Vrede kun je leren](#), een essay van Thomas d'Ansembourg en David van Reybrouck. Dat lijkt me nu de uitnodiging aan iedereen in de kerken: om bij verschil van inzicht en overtuiging elkaar de vrede van Christus te blijven wensen en gunnen (het boekje heeft overigens geen christelijke insteek). Op de achterflap van het boekje staat te lezen: 'Vrede is een vak. Je moet eraan werken met dezelfde toewijding waarmee je een taal leert, of wiskunde, of motorrijden. De opvoeding tot vrede moet net zo vanzelfsprekend zijn als gymnastiek en lichamelijke verzorging. Dit essay pleit voor mindfulness, geweldloze communicatie en compassie op school, op het werk en thuis.'

En in de kerk, voeg ik daar nu maar even aan toe.

Contemplatieve momenten

Ja, ik geloof dat dat het belangrijkste is: dat je, hoe je ook denkt over M/V en ambt, er voor kiest om in jouw GKV-gemeente een vredestichter te zijn. Want: 'Het echte geluk is voor mensen die vrede sluiten. Want zij zullen kinderen van God genoemd worden' (Matteüs 5:9).

Dat vraagt allereerst dat je zelf de vrede van Christus zoekt, innerlijke vrede najaagt door gebed, meditatie en stilte. Laat alle gesprekken die gevoerd gaan worden in lokale kerken beginnen met tien minuten stil zijn. Samen stil zijn. Noem het voor mijn part een contemplatief moment. Om Gods genadige aanwezigheid te proeven die zoveel dieper en verder gaat dan de lieve vrede die we misschien zouden willen bereiken door op een slimme manier discussies in te richten.

En als het gesprek dat volgt toch oververhit raakt, word dan weer stil, drie minuten maar, om even naar binnen te luisteren en je vertrouwen te stellen op de Geest van vrede. In de stilte gebeurt vaak meer dan in het gesprek. Stilte is zendtijd van de Geest.

School van de liefde

Een tijdje geleden heb ik, vanuit Brian McLaren's boek 'The Great Spiritual Migration', gepleit voor [De kerk als 'School van de liefde'](#). Een citaat (blz. 53-54):

Wat ik geloof dat kan en moet gebeuren is dat tienduizenden kerkgemeenschappen wat ik noem 'scholen' of 'studio's' van de liefde zullen worden. Dat is de toekomst waar ik naar verlang en waaraan ik gepassioneerd ben toegewijd. Ik ben niet geïnteresseerd in de denominatie, de muzikale stijl of de liturgische smaak van kerkgemeenschappen. Het maakt me niet uit of ze wekelijks in een kathedraal, maandelijks in een bar, jaarlijks in een retraitecentrum of dagelijks online samenkomen. Het maakt me niet uit of ze groot of klein zijn, formeel of alledaags, hip of niet-hip. Het maakt me niet uit of de stijl van de eredienst traditioneel of eigentijds of wat dan ook maar is. Wat mij uitmaakt is dit: of ze de mensen leren een leven van liefde te leiden, vanuit het hart, voor God, voor alle mensen (geen uitzonderingen), en voor heel de schepping.

De kerk als 'School van de liefde'. Stel je voor dat dát is waar we warm voor lopen met elkaar. En stel je eens voor dat het 'huiswerk' dat nu in al die GKV-kerken op tafel ligt om de nieuwe werkelijkheid die er sinds 17 juni 2017 is (dat vrouwen samen met mannen in alle ambten mogen dienen) te omarmen – stel je eens voor dat we dat allereerst als een uitnodiging aanvaarden om elkaar lief te hebben en in de kracht van Jezus' Geest iets te laten zien van de werkelijkheid (Gods nieuwe wereld) die Jezus op het oog had toen hij zei: 'Aan jullie liefde voor elkaar zal iedereen zien dat jullie mijn leerlingen zijn' (Johannes 13:35)?

Wie heeft geluk?

Niet de vraag wie gelijk heeft zal dan alles beheersen. Maar Jezus zal Heer zijn en ons één voor één uitnodigen om een vreedestichter te zijn, een liefhebber (van God en de naaste), een leerling van Gods nieuwe wereld op aarde zoals in de hemel en een gelukszoeker: 'Het echte geluk is voor mensen die weten dat ze God nodig hebben. Want voor hen is Gods nieuwe wereld' (Matteüs 5:3 Bijbel in Gewone Taal).

josdouma

17/06/2017

Spiritualiteit

Vorig bericht

Volgend bericht

63 Reacties

VOEG JOUW REACTIE TOE

◀ **Albert Veldhuizen**
18/06/2017 at 06:58

Dank voor dit artikel.
Naar mijn hart
Een opdracht

◀ **Hans**
18/06/2017 at 12:52

Dit stuk raakt me. Wat zou het mooi zijn als dit werkelijkheid werd. En als we (jullie) het ook zouden kunnen toepassen door een liefdevolle ruimte te bieden op andere terreinen. Homoseksualiteit bijvoorbeeld...

◀ **Sybrand**
19/06/2017 at 22:43

Helemaal mee eens hier zijn ook zeker slagen te maken.

◀ **henk**

18/06/2017 at 13:15

We mogen dus verwachten dat een volgende bijbelvertaling dunner zal zijn als alle lastige teksten er uit verwijderd zijn...of dat daar wat witregels staan om gewoon even bij stil te staan?

◀ **Jaap**

18/06/2017 at 14:14

Henk, jammer dat je de kern niet snapt waar het hier om gaat.

◀ **Thea**

20/06/2017 at 14:53

Ik denk dat Henk het heel goed snapt. Je kunt het dus ook omdraaien: Jaap, jammer dat je de kern van Henk's punt niet kunt of wilt snappen.

◀ **Sybrand**

19/06/2017 at 22:41

Sommige dingen in de Bijbel zijn cultuur gebonden er staat niet voor niets, ik Paulus vermag een vrouw niet om openlijk te spreken in de gemeente. Dat is

vanuit de tijd waarin Paulus het evangelie verkondigde een heel verstandige zet. VRouwen hadden in de hellenistische Romeinse wereld geen rechten en hadden dus geen inbreng. Het evangelie was al wereldschokkend t.o.v de gangbare cultuur. Als een vrouw helemaal niets had mogen zeggen dan had er wel gestaan, God verbied dat een vrouw spreekt in de gemeente.

◀ **M.V. van Kempen**

20/06/2017 at 11:18

Diezelfde Paulus noemt een aantal vrouwen die meegewerkt hebben in de kerk; ook bij de verbreiding van het evangelie. Bovendien; waarom zouden vrouwen wel buiten de kerk hun talenten mogen gebruiken, maar in de kerk niet?

◀ **Thea**

20/06/2017 at 15:00

Dus de kerk moet maar toegeven aan de grillen van de maatschappij? Daarmee gehoorzaam je dus aan de wereldse wetten, wat ook moet tot op zekere hoogte, maar niet aangaande het feit dat dit rechtstreeks tegen de wil van God ingaat. Wij zijn wel op en in deze wereld, maar niet van deze wereld. Wij zijn in eerste plaats burgers van God's koninkrijk en als zodanig dienen wij ons dan ook te gedragen. En dat houd in dat je geen consensus maakt daar waar het de bijbel betreft.

Tiny de Graaf

20/06/2017 at 18:00

Maar Thea, hoeveel bijbelteksten zou je kunnen vinden die vroeger golden maar waar christenen zich nu niet meer aan houden. Het lukt simpelweg niet om naar de letter te leven. In Jezus is man noch vrouw. Hij is liefde en wij hebben onze handen vol om Hem daarin te volgen. Dat is de geest en niet de letter. Wie kan bewijzen dat het besluit zoals het nu op tafel ligt rechtstreeks tegen Gods wil in gaat? Met dezelfde stelligheid zeggen anderen dat vrouwen die leidinggevende capaciteiten kregen van hun Schepper eeuwenlang op een zijspoor zijn gezet waardoor de kerk veel schade heeft geleden. Wie heeft gelijk?

Thea

20/06/2017 at 23:26

Tiny, je begrijpt het niet. Ik denk dat ik mijn punt nu wel genoeg duidelijk heb gemaakt. Ja, er zijn inderdaad dingen die wij niet kunnen volbrengen, en dat heeft Jezus ook benoemd. Maar hij heeft ook gezegd dat Hij is gekomen om de wet te vervullen, niet om hem weg te doen. En in mijn ogen is het heel duidelijk hoe Hij wil dat de gemeente er uit ziet en hoe we ons daarin horen te gedragen. En daar hoort niet bij dat vrouwen gezag uitoefenen. Niet als ouderling en diaken, en al helemaal niet als predikant zijnde. En om het dan af te doen dat we nu in een andere tijd leven en dat de samenleving veranderd, dat vindt ik een beetje

afgezaagd klinken zo langzamerhand en ik wordt daar een beetje beu van. Bedankt voor je reactie, maar dit is ook het laatste wat ik nog kwijt wil in de kwestie. Heb bemerkt dat het al mijn energie opslokt en in een negatieve stemming brengt. En dat heb ik er niet voor over.

◀ **Mia Korenberg**

18/06/2017 at 13:54

De Liefde en Genade van God is het belangrijkste wat God ons willen laten zien/ervaren vanuit de bijbel.

De onvoorwaardelijke Liefde en Genade van God is niet te doorgronden een geweldig geschenk!

Geen veroordeling,geen afrekening,geen maat waarmee gemeten word.

Wij mogen, ieder mens persoonlijk vanuit dat voorbeeld van Hem leven.

Wij kunnen dat niet volmaakt, maar mogen iedere dag op nieuw beginnen.

Genoeg dus, ieder persoonlijk voor zich om daarmee bezig te zijn.In

kwetsbaarheid,gebrokenheid, beperkingen elkaar vinden.

Wij mogen elkaar bemoedigen en wijzen op Jezus. Naar Zijn onvoorwaardelijke Liefde voor ons! Elkaar meenemen op de Weg naar het Doel!

Volmaakte Liefde in eeuwigheid!

◀ **Oranjetipje Minke**

18/06/2017 at 14:55

Helemaal mee eens, Albert Veldhuizen!

◀ **Marjella**

18/06/2017 at 16:50

... is ook uit mijn hart gegrepen!

◀ **richard**

18/06/2017 at 15:42

Mijn vader krijgt dus toch nog gelijk toen hij ruim 30 jaar geleden al voorspelde dat de “vrijgemaakten” gewoon 40 jaar achter de synodale gereformeerde kerken aankwamen...

Onze familie was gespleten in een vrijgemaakte tak en een tak die synodaal was gebleven..

Een vrijgemaakte oom beweerde dat ze nooit de vrouw in het ambt zouden krijgen en vrouwelijke predikanten was al helemaal een gruwel...dit was volgens hem ook het begin van de glijbaan waar de synodalen zich toen op hadden begeven...

Pas geleden heb ik nog een vrijgemaakte kerk bezocht en het viel mij op dat het wel leek op de synodale kerk uit mijn jeugd..lekker losjes.... heel anders dan de vrijgemaakte kerk die ik via familiebezoek kende uit mijn jeugd(opvallend vond ik toen dat wij wel naar de vrijgemaakte kerk gingen bij doop/huwelijk...enz. maar omgekeerd gebeurde dat niet)

Ben benieuwd of dit een gezegende weg zal zijn....

En de oom uit mijn jeugd? die is al lang geleden over gegaan naar de Christelijk Gereformeerde Kerk (natuurlijk wel een Bewaar het Pand -gemeente)

◀ **Ada**

20/06/2017 at 12:49

Streef ook met je woorden vrede na en voel jezelf niet beter dan een ander. We hebben allemaal Gods Liefde en Genade nodig.

◀ **Marjon**

18/06/2017 at 15:50

Wát een mooi verwoord artikel! idd verschillen van opvattingen hoeft niet te betekenen dat je uit het kerkverband stapt. Lijkt mij de weg vd minste weerstand...Laten we met onze verschillen KERK willen blijven en er iets moois van maken...Wat is er al veel gebeurd de afgelopen jaren doordat gem. leden onze eigen broeders en zusters besluiten om de GKv te verlaten en zich aan te sluiten bij een nieuwe opgerichte kerk, lost dat onze problemen op? Ik ben van mening van niet, er is nl. weer een 2e kerkgenootschap in plaats voor gekomen. Dat doet mij verdriet, ik ben er van overtuigd dat het geen oplossing biedt! Laten we SAMEN met elkaar in gesprek blijven gaan..Heel veel verschillende zaadjes maar het kan zo'n mooie bloemenzee zijn, dát maakt mij dat ik een zaadje wil blijven vd GKv. De liefde van onze HEER en Heiland. Loop niet weg, ga ervoor; wees kritisch, dát moet ook (net als een tuinder zoekt tussen de zaadjes naar het onkruid, hij blijft allert...maar gooit niet zn zaadjes /bloemen weg) vertel dat je je zorgen hebt, dat je bang bent dat onze God niet goed zal vinden dat

vrouwen het evangelie gaan verkondigen of hulp gaan geven aan die het nodig heeft, dát God het niet goed zal vinden dat vrouwen de zégen van God gaan krijgen om deze ouderl/diak taken te gaan uitvoeren. Praat erover met elkaar en al ben je het niet eens met elkaar, je weet wel dat allebei de “partijen” God liefhebben en HEM willen volgen, LOOP daar niet voor weg.. Wees niet verbitterd, kijk omhoog, bidt of onze Hemelse vader ons wil bewaren voor wat er 50 jaar geleden is gepasserd! Ik was toen drie jaar oud maar wat heeft het mijn kerkelijk leven beïnvloed, families die elkaar niet meer spraken, gemeenteleden die elkaar niet meer groeten, laten we hier voor waken dat het niet zo ver komt , want dat vindt onze God in iig NIET GOED!

◀ **Sybrand**

19/06/2017 at 22:49

Sterker ik denk n.a.v. Dit soort discussies allang niet meer in kerkverbanden maar ik voel vooral Christen dus dienaar van hem. Wil in gesprek met vreemden als het over het geloof gaat ook nooit zeggen van welke kerk in ben. Voel mij in eerste instantie verbonden met Christenen van welke komaf dan ook en waar ook ter wereld. De kerk is slechts een middel die kan bijdragen in mijn geloof maar heeft qua regelgeving me ook regelmatig tegen gehouden in groei van het geloof. Regeltjes geloof zonder liefde naar God en naaste.

◀ **Henk Bouwmeester**

18/06/2017 at 16:09

Gert uot mijn hart gegrepen hopelijk leest uedereen in de GKv je blog, neemt het ter hsrte en HANDELT ERNAAR

Arie

18/06/2017 at 16:40

Prachtig Jos, wat een liefdevol stuk, zoals je schrijft over liefde in Christus. Toch ontbreekt er iets in de beredenering mijns inziens. Iets wat de laatste jaren uit het gereformeerde gedachtegoed is verdwenen. Ja we moeten elkander in liefde toespreken, maar ook in liefde durven vermanen en de tucht hanteren! Daar waar een gemeentelid dreigt af te dwalen hoort men in liefde hem te vermanen zodat hij terug kan keren, blijft hij ondanks herhaaldelijk vermaan in zonde leven dan dient men in liefde tucht te oefenen, en als ook dat niet helpt dient men omwille van de gemeente hem buiten te sluiten.

Maar hoe nu als een synode dwaalt, dan kunnen we slechts in liefde deze synode aanspreken op hun dwaling, maar bij continuering van dwaling wat dan? moeten we dan zeggen "om Jezus' wil zij het vergeven" en over gaan tot de orde van de dag? Ook al klinkt het nog zo christelijk, ik ben van mening dat de bijbel hier anders oordeelt! Je mag dan galaten 28:3 aanhalen om aan te geven dat we allemaal gelijk zijn voor de Here, maar dat staat er niet, hier staat veel meer. Hier staat dat we in geloof gelijk zijn voor de Here, wie of wat je ook bent, je bent zijn eigendom dat staat er, maar een slaaf blijft een slaaf en wordt hierdoor geen meester, een vrouw blijft een vrouw en wordt geen man, hier is dus in het geheel geen sprake van verwerping van de scheppingsorde. Paulus zou wel een heel rare gedachtenwissel maken als hij hiermee de zichzelf zou tegenspreken in korinte en timoteus en daarmee de zwijgtekst zou herroepen!

Elkaar liefdevol bejegenen, prima van harte mee eens, zelfs je vijanden moet je liefdevol bejegenen, maar die liefde is niet vrijblijvend!

Om een simpel voorbeeld te gebruiken, stel een kind gehoorzaamd zijn ouders niet en gaat een foute weg in door bijv drugs te gebruiken, zo'n kind kun je in liefde aanspreken op zijn gedrag, maar als hij blijft gebruiken, weet je dat hij op den duur crimineel gedrag gaat vertonen en zul je hem hoe zwaar dat ook mag zijn, uiteindelijk buiten de deur moeten zetten.

Wil ik daarmee oproepen tot kerkscheuring, nee, liever niet. Maar als blijkt dat binnen de GKV Gods woord niet meer zuiver verkondigd mag worden dan kan en mag ik niet anders dan het stof van mijn schoenen schudden en hen te verlaten. Uiteraard met pijn in mijn hart. Want voor mij staat vast dat op 15-17 juni 2017 door de synode Gods woord geweld is aangedaan.

Helaas, ik kan het niet anders zien.

Sterker nog, gemeenten die al vrouwen in het ambt hebben toegelaten, hadden eerst door hun classis, maar ook door PS en GS aangesproken moeten worden op hun onbijbelse gedrag in plaats van de bijbel zich aan te laten passen aan de cultuurgebonden ethiek.

Kortom. Laten we samen bidden dat de synode terug komt op haar schreden, als ben ik bang dat het niet meer gaat gebeuren, want een ouderling of diaken kun je na 3 a 4 jaar zeggen, ok, bedankt voor je diensten maar na de volgende synode gaan we weer terug naar oude structuren, echter Predikant wordt e voor het leven, dus als er dan al vrouwen tot het ambt van predikant zijn bevestigd, wordt het een heel ongemakkelijke situatie.

Maar goed, de tijd zal het leren

◀ **Willem**

18/06/2017 at 20:54

Zuiver is zoals jij dat beoordeelt. Zelf houd ik meer van de insteek van Jos. Allen zijn wij zondig en allen hebben wij Gods genade nodig die Hij in overvloed ons wil schenken wanneer we Jezus aannemen. Man... en vrouw.

◀ **Thea**

19/06/2017 at 02:12

Dan zou ik openbaringen de brief aan de 7 gemeenten er maar eens op nalezen. Dan weet je wat er met zuivere leer in de bijbel wordt bedoeld.

◀ **Tjerk**

19/06/2017 at 08:56

Eens

◀ **Tjerk**

19/06/2017 at 09:00

Arie ik ben het helemaal met je eens maar wat nu ?

◀ **Harm**

20/06/2017 at 09:05

Hoi Arie, er is niets verboden mocht je dat denken. Het palet is verbreed; er is ruimte gemaakt in de exegese om vrouwen tot de ambten te roepen. Het initiatief ligt nu bij de kerkenraden. Een kerkenraad kan ook vrij zijn om te zeggen dat ze het ambt voor de vrouw niet zien zitten of het alleen voor bepaalde ambten invoeren. Dit zal betekenen dat de verschillen tussen lokale gemeenten groter worden. Dat is echter een proces wat al langer gaande is. De synode biedt ruimte aan verschillende exegeses maar legt niets op.

◀ **Marjella**

18/06/2017 at 16:47

Zoals Albert Veldhuizen heeft verwoord in een paar zinnen, helemaal mee eens!

◀ **Thea**

18/06/2017 at 18:24

28 Daarin is noch¹¹⁸ Jood noch Griek; daarin is noch dienstbare noch vrije; daarin is geen¹¹⁹ man en vrouw; want gij allen zijt een in Christus Jezus.¹²⁰
Dit is een verklaring vanuit de statenvertaling: 118) Daarin is noch
Hetgeen hij in het algemeen gezegd had van alle gelovigen, dat verklaart hij breder en betuigt, dat onder hen geen onderscheid meer is, van welke natie, stand, of geslacht zij zijn. 119) een

Dat is, als een mens, de een zowel als de ander, door Christus erfgenaam gemaakt des eeuwigen levens. 120) in Christus Jezus.

Niet in de politie of huishouding, waar ongelijkheid is, maar aangaande de weldaden van Christus.

Deze tekst die u hier aanhaalt, heeft niets van doen met het feit dat je als man en vrouw dezelfde ambten moet kunnen uitvoeren. Deze tekst gaat erover dat Christus geen onderscheid meer maakt tussen het joodse volk als Zijn kinderen, en zij die door de getuigenissen van de apostelen tot geloof zijn gekomen.

In die tijd waren veel joodse mannen er niet over uit of niet geboren joden wel tot God's kinderen gerekend konden worden. En door deze teksten heeft Christus duidelijk willen maken hoe het zit. Dit heeft dus niets van doen met m/v en het ambt. Het wordt hier dus totaal uit zijn verband getrokken.

◀ **Alida**

18/06/2017 at 18:29

Amen!

◀ **Willem**

18/06/2017 at 20:51

Zou dit graag in ons kerkblad willen overnemen met verwijzing. Mag dat

◀ **josdouma**

18/06/2017 at 22:23

Ja hoor, dat is prima!

◀ **Ria**

18/06/2017 at 22:20

Helemaal eens met Arie, 46 jaar geleden uit de syn.geref.kerk gegaan naar GKV. om dezelfde redenen,wat moeten we nu?

◀ **Arie Visser**

22/06/2017 at 21:01

Het is een gebrek aan op de juiste wijze het Woord hanteren en dat door een synode.

Onvoorstelbaar!!!

◀ **Arie Visser**

22/06/2017 at 21:04

Het is een gebrek aan op de juiste wijze het Woord hanteren en dat door een synode.

Onvoorstelbaar!!!

En dan een eenheid te gaan vormen met een club die de belijdenis niet onderschrijft zie zondag 22.

◀ **Ejo**

18/06/2017 at 23:24

Beste Arie,

Het stuk van Jos raakt me tot op het bot en jouw verhaal idem dito.

Jullie beiden willen zeer serieus Christus betrekken in je leven.

Wat is dat mooi.

In Galaten 5 staat dat we geboren zijn om vrij te zijn.

Laten we in alles wat we doen, het echter doen voor de Here.

Hij staat centraal. Niet wij. Niet onze kerk, Niet onze leringen. Niet onze tradities.

Jezus staat centraal.

En zijn liefde voor ons mag onze liefde voor elkaar kleur geven. Een waar kleurenpalet van gebroken mensen als in een mozaïek. God maakt daar een prachtig schilderij van.

In onze kerken mag verschil van mening zijn, als onze mening maar ondergeschikt is aan wat Jezus zegt en niet aan de tijdgeest.

Onze verantwoordelijkheid is om elkaar lief te hebben zoals Christus ons lief heeft.

Zonder veroordeling. Dat komt ons niet toe.

Een ieder mag komen in Gods kerk zoals hij/zij is om in gemeenschap van de Heilige Geest steeds dichterbij het kruis te lopen.

Laten we satan niet opnieuw gereedschap geven om de kerk van binnen af te breken.

De wereld zal ons niet begrijpen en weer de draak met ons spelen.

Dat gun ik hem zeker niet.

Koen

19/06/2017 at 00:54

Toen een paar jaar geleden het onderscheid in ambten werd geaccentueerd, leek me dat ook een tactische optie richting vrouwelijke diakenen. Dat nu alle ambten voor vrouwen gelijk geacht worden... het ging sneller dan verwacht. Alle mooie maar te geselecteerde citaten ten spijt: de zin "we weten het gewoon niet altijd meer" (zeker) doet het hier het best.

We begraven de oude strijdbijtjes met scheppen liefde. Degenen die eerder gestreden hebben, laten we hen hoog achten; ze meenden God aan hun zijde te hebben. Iets anders: de kerk buigt zich ook over de samenwerking met andere kerken en de toekomst van de TU. Beide onderwerpen vragen nu om een nieuwe taxatie. De GKV is naar links opgeschoven; de PKN komt dichterbij dat de Christelijk Gereformeerde Kerk. De trends in de GKV zijn onvoldoende uniek om een eigen opleiding te rechtvaardigen. De studenten aan de rechterkant kunnen best aanschuiven in Apeldoorn. De linkerflank kan naar de VU. Als ik teruglees, denk ik : "ging dit over vrouwen in de kerk?" het gaat om de gevolgen van genomen besluiten. Zo nu en dan moet je je bestaansrecht tegen het licht houden.

Wim

19/06/2017 at 09:15

De oproep van de voorstanders van vrouwen in het ambt om de vrede te bewaren en verschillende 'meningen' naast elkaar te laten bestaan, is natuurlijk mooi. Dat moet ook onze houding zijn.

Realiseer je echter wel dat als je op Bijbelse gronden tegen de vrouw in het ambt bent, je niet alleen geconfronteerd wordt met verschillende meningen, maar straks ook met

een praktijk die zondag aan zondag conflicteert met je geweten.
Dan gaat het niet meer over het naast elkaar laten staan van verschillende meningen.
Oproepen tot vrede en het naast elkaar laten bestaan van verschillende meningen is
nogal makkelijk als de praktijk met jouw mening overeenkomt.

◀ **Harm**

20/06/2017 at 09:14

Daarom moeten kerkenraden daarin ook een goede afweging maken. Niet meteen alles hoeft gelijk ingevoerd te worden. Het lijkt mij overigens dat meer behoudende gemeenten hele voorzichtige of zelfs geen stappen gaan nemen. Dan heb je natuurlijk nog steeds dat als je ergens anders gaat kerken je dames in ambten tegen kunt komen.

Overigens zijn er ook genoeg mensen die moeite hebben met de huidige praktijk en zich maar moeten schikken.

◀ **Michelle**

19/06/2017 at 09:25

Allereerst, het is een mooi stuk. Leven in de liefde van Jezus. Dat is wat ik wil. Maar moet ik de rest van de Bijbel aan de kant zetten?

Ik ben opgegroeid in de Gkv en dit zou ik graag vasthouden. Ik voel me hier 'thuis'. Maar ik denk anders dan de synode, en daarmee voel ik dat mijn mening fout is. Mensen zeggen dat ze voor dit besluit zijn en daarmee (voel ik) tegen mij (mijn

mening). Want mijn mening is fout. Er wordt niet geluisterd. Moet ik maar volgen? Is dat liefde is Jezus?

Mijn gebed is dat voor en tegenstanders luisteren naar elkaar, zodat we samen naar de kerk kunnen gaan, samen delen in Gods grootheid.

En mijn bron (mocht er geluisterd worden): 1 Tim 2, 3 – 1 Kor 1, 11 – Kol 3 – Ef 2, 4 – 1 Pet 3.

Het besluit van de synode is een opening naar gesprek, zullen we eerlijk naar elkaar luisteren?

Tot slot wil ik zeggen dat mijn man en ik staan hier anders is, hij voor ik tegen. Ik bid dat wanneer ons kindje wordt geboren en gedoopt, ik volmondig 'ja' kan zeggen: dit is voor mij een ware kerk.

Ook voor mij is het een zoektocht naar Gods wil. Om Jezus' wil.

Thea

19/06/2017 at 11:54

Nou, en dit bedoel ik dus. De tweestrijd is er al. Niet alleen meer binnen de kerk, maar nu dus ook in huwelijken. De dialoog aangaan, daar ben ik helemaal voor. Echter bemerk ik ook dat er een categorie is die vast blijft houden aan hun eigen gelijk en daar niet van af wil wijken. Die schermen met losse teksten uit de bijbel om hun gelijk te behalen. Dan is het heel moeilijk om het gesprek aan te gaan omdat er niet geluisterd wordt.

De laatste dagen ben ik weer gaan lezen in de herziene staten vertaling omdat ik de oorspronkelijke teksten in zijn geheel wil onderzoeken. Ik kan maar tot één

conclusie komen; namelijk dat als de synode dit doorzet en het dagelijkse praktijk wordt dat vrouwen mogen prediken en ook alle ambten mogen vervullen binnen de kerk, dat ik dan niet kán en mág blijven omdat de GKV dan niet meer de zuivere en ware kerk is. Ik wens je sterkte en ik hoop dat jij en je man er samen uit kunnen komen. Zowel voor jullie samen alsook voor het ongebooren leven dat je bij je draagt.

◀ **Eva.**

21/06/2017 at 23:52

Bent u een vrouw? Zo ja dan 'predikt' u niet op de kansel maar wel heelduidelijk op Social media. U zet mannen vanuit de theologie en de bijbel op hun plek, zo zal Paulus het niet gewild hebben. Ik lees in de reacties over gelijkheid en liefde, niet oordelen, zuiverheid, ieder gelijk voor Christus, ik heb echter nog nooit een kerk zo hard oordelend over andere kerken, medechristenen dus, gehoord. Één ware zuivere kerk, met de ware leer, die zich vooral in eigen kring beweegt, Het is zo'n tegenstelling met wat ik over Jezus lees, hij ging naar de minsten oordeelde de overspelige vrouw niet maar wees de betweterige wetsgeleerden op hun starre vasthouden aan de wet en deze boven de liefde te plaatsen. Ik ben diep dankbaar dat God zo veel groter, zoveel meer is dan de mens, zou Hij als de mens doen dan bleven er zéér weinig behouden. Goddank is Hij zó geheel anders.

◀ **Marijke**

19/06/2017 at 10:16

Dank voor dit artikel, wijze woorden. zoals Albert Veldhuizen in zijn reactie zei " een opdracht"

◀ **Ali Meijer-van Dijk**

19/06/2017 at 11:54

God liefhebben en je naaste als jezelf,
Heer wees ons genadig en geef ons inzicht in uw woord
Geef toch trouwe Vader dat wij goed met elkaar omgaan
Ook in moeilijke dingen.

Ali

◀ **gienke**

19/06/2017 at 15:59

De vraag is of dit stuk ook (zo) geschreven zou zijn als de synode anders had besloten....

◀ **Tjerk**

20/06/2017 at 21:06

Dat vind ik inderdaad een zinvolle vraag. Misschien heeft Jos daar een antwoord op?

◀ **josdouma**

20/06/2017 at 21:38

Dit stuk is uiteindelijk vooral een oproep om ons kerk-zijn niet te laten domineren door het hebben van de al dan niet juiste overtuigingen over bepaalde thema's (omdat ons kennen onvolmaakt is) maar om de kerk primair te zien en te ervaren als de plek waar Jezus ons roept om elkaar lief te hebben. De besluiten rond man, vrouw en ambt vormen nu inderdaad de directe aanleiding, en nee, ik geloof eerlijk gezegd niet dat ik het stuk zo zou hebben geschreven als het besluit anders was uitgevallen.

◀ **Gijs van Boven**

19/06/2017 at 20:45

Wat is nu de kerk? Laten wij bij het begin beginnen.
Dat is het lichaam van Christus ,Efeze 5 : 23, dat naar Gods orde is geconstitueerd.
Zij is de draagster van het Woord,pilaar en vastigheid van de waarheid.
Zij moet God dienen in liefde in het uitdragen van het Woord onder de mensen en in het heilig houden van Zijn Naam en strijden voor Gods eer en voor de komst van Zijn Koninkrijk.
Christus Woord moet in de kerk alles te zeggen hebben.
Dan is niet de mens het middelpunt,maar het is God die spreekt.

In de cultuur (die zondig is) komt Gods openbaring niet tot ons.

Nu over de man/vrouw verhouding.

Weer bij het begin beginnen.

Onze Almachtige God heeft alles geschapen. Het allerlaatste wat Hij geschapen heeft is de vrouw, uit de man. Een hulp die bij hem past, niet alleen om het geslacht voort te planten, maar ook om God te dienen en zijn heilig beroep te vervullen.

De scheppingsorde is dat de vrouw tot hulp is van de man.

Dat sluit dan in dat de leiding en daarmee het gezag in de gemeenschap tussen man en vrouw, aan de man toekomt.

Want wie de man tot hulp is, moet ondergeschikt wezen en over wie u tot hulp is, moet dan zeggenschap hebben.

Maar Eva had het onderdanig zijn, het hulp-zijn overschreden. Eva had zich niet alleen van haar man geëmancipeerd, getrotseerd om aan de slang te gehoorzamen, maar bovendien nog haar man tot zonde verleid.

Daarvoor nu wordt ze gestraft met een verlangen en slaafse onderworpenheid aan de man.

Ze was voor de man geschapen en daarom moest ze van de aanvang af aan de man ondergeschikt zijn.

Maar deze rang en natuurlijke verschillen die God aangebracht heeft en die we in acht moeten nemen, mogen niet het karakter van een despoot krijgen als van een heer over zijn slaaf, zoals buiten het Christelijke huwelijk gebeurt. Hoe Christelijker het huwelijk is, des te meer nadert de verhouding zoals het moet zijn, door de liefde van Gods scheppingsnorm.

Als we de vrouw in het ambt toelaten, dan gaan we wat aan de Bijbel, aan Gods openbaring toevoegen. Dan gaat de kerk buiten de norm van de Schrift.

De gemeente is niet het antwoord op de cultuur, maar Gods Woord.

Gods orde is goed voor de wereld.

Men spreekt steeds over Jezus, dat is wel goed, maar vergeet dan niet Jezus en Zijn Woord. Jezus heeft het in de Evangelieën niet over de zoete lieve vrede, maar Ik ben de

Goede Herder Die Zijn leven gaf voor Zijn schapen. Het geloof is een strijd tegen de grote verleider de Satan.

God zal een krachtige dwaling in de gemeente zenden opdat zij de leugen geloven en de liefde voor de waarheid niet aangenomen hebben. 2 Thess. 2 : 10+11

Als de woorden van Paulus en Petrus Gods woorden zijn,wie moeten we dan volgen, de Bijbel of de cultuur?

Is het nog veilig in de GKV, geeft het nog geestelijk brood voor de gelovigen ?

Arie

19/06/2017 at 21:51

Ja Tjerk, dat is ook voor mij een groot vraagteken, want de nieuwe Kerkorde laat niet veel ruimte aan een enkel kerklid om in verweer te gaan.

Belangrijk in deze is rust, zelfbeheersing, de-escaleren, en tijd nemen.

maar vooral Bidden, bidden om wijsheid, bidden ook voor hen die anders denken.

Waar we in elk geval voor moeten oppassen is dat we niet gaan schrijven vanuit ons hart, in de trant van "ik vind... ik wil of ik voel" daarnaast denk ik dat we er ook voor moeten oppassen om niet vanuit één enkele tekst te gaan redeneren, het is ons aller taak en opdracht om te luisteren naar wat de Here in zijn woord tot ons zegt en elkaar daarmee tot een hand en een voet te zijn. Dat betekend schrift met schrift vergelijken, en de schrift laten spreken.

Hopelijk komt de synode nog met een advies aan de kerkenraden, om ondanks hun besluit om vrouwen toe te laten tot het predikantenambt, dit niet eerder te effectueren dan na de volgende generale synode, zodat hangende de de komende periode toch nog revisieverzoeken mogelijk zijn voor dat de eerste vrouwelijke predikant wordt bevestigd

maar zo niet, dan wordt zoals Wim het hier heeft verwoord, gemakkelijk zeggen van liefdevol naast elkaar staan als je achter het synode standpunt staat, maar wordt het des te moeilijker om als tegenstander te kunnen blijven staan naast die ander zeker als in die plaatselijke kerk een vrouwelijke predikant wordt beroepen.

en Klaas maakte een mooie optelling door die 1/3 door te vertalen naar predikanten en kerken/leden die dan misschien noodgedwongen een andere weg moeten kiezen en met droefheid en veel pijn in het hart afscheid moeten nemen van een kerkgemeenschap waarvan de meesten ooit hebben moeten belijden dat het de ware kerk was.

Keith Sikkema

20/06/2017 at 04:56

Het is fijn om te lezen dat er opgeroepen wordt om in liefde met elkaar om te gaan. Dat is echt nodig, en je ontkomt er niet aan als de synode besluiten verdeeldheid van de gemoederen teweegbrengen. Natuurlijk was die verdeeldheid er al lang, maar het was er nog niet officieel door. Nu wel. Dan is het opvallend dat juist degenen die nu weerstand en mogelijke scheuring verwachten oproepen om in liefde met elkaar om te gaan, en elkaar ruimte te geven. Een blog met allerhande reacties is geen goede plek om die liefde goed en genuanceerd vorm te geven. Op <http://www.christianstudylibrary.org/search/content/overcoming%20discord> staat mijn verhaal over het omgaan met verdeeldheid-verwekkende kwesties binnen de kerk. Het voorbeeld betreft een Canadese situatie, maar de dynamiek en de richting waarin een oplossing gezocht zou moeten worden wijzen dezelfde richting op. dan is liefde wel aan de orde, maar er moet meer gezegd worden.

Jack Barentsen

20/06/2017 at 06:31

Beste Jos, bedankt voor dit stuk. Afgelopen woensdag hebben we als Baptistengemeente Maastricht na een proces van 2,5 jaar ook de ambten opengesteld voor zowel man als vrouw (al gebruiken wij daar iets andere taal voor). Het startpunt van onze discussie is geweest dat we constateerden dat we als gelovigen op integere wijze tot andere conclusies kwamen bij het lezen van de Bijbelse teksten, hoe toegewijd we ook waren (en nog steeds zijn) aan de waarheid en het gezag van de Schrift. We konden niet meer door nóg intensere bijbelstudie het ene, ware antwoord met elkaar vinden, terwijl we elkaar toch heus niet ervaren als christenen voor wie de Bijbel slechts een bundel cultureel-gebonden verhalen zou zijn. We hebben dus ruimte moeten en willen maken voor het niet-zeker-weten, zoals je dat mooi beschrijft, terwijl juist in het zeker-weten onze identiteit lag, als Baptisten net zoals in de GKV. Ik ben blij dat we deze stap konden maken, en dat we hebben geleerd (en nog veel meer willen leren) hoe je met elkaar in liefde van mening kunt verschillen, ook daar waar het soms erg gevoelig ligt.

JOhan

20/06/2017 at 07:04

Helaas alweer een hoop op elkaar GELIJKende reacties hier. God maakt vrij! Alles wat wij ooit hebben gesplitst en 'vrijgemaakt' (van wat precies elke keer) roept als een boemerang om Verbinding. En nee, dat lukt ons hier niet. Wacht maar met grote woorden spreken tot je voor God staat, dan zing je zo mee met al die anderen die hierboven een antwoord gaven. Niemand krijgt gelijk, je krijgt straks.

Henny Mesu

20/06/2017 at 07:36

We worden opgeroepen om een vreedestichter te zijn. Denken we wel gelijk over wat een vreedestichter is?

We zijn in de gkv tot op het bot verdeeld vanwege de homo kwesties, samenwonen, het loslaten van de tucht, nu de kwestie man/vrouw.

Paulus noemt als oorzaak van de verdeeldheid in 1 kor. 3:1-4 de geestelijke onvolwassenheid. En voor die geestelijke onvolwassenheid geeft hij een oplossing in Ef. 4:11-16. Waar staat wat de taak is van de leiders van de kerk t.o.v. de gelovigen. Als ik de bergrede lees dan lees ik hoe een volwassen gelovige eruit ziet. Onderdanig en nederig voor God.

Daarna komt het woord vreedestichter. Het staat dus onlosmakelijk in verband met het voorgaande.

Een vreedestichter kan een valse en een oprechte vreedestichter zijn. Een valse vreedestichter verdoezelt de verschillen door ze onder de tafel te vegen. Zwijgt om geen ruzie te maken. Dit staat gelijk aan onvolwassenheid in het geloof.

Een oprechte vreedestichter houdt genoeg van God en zichzelf om de valse vrede te verstoren. Conflicten en problemen stonden centraal bij Jezus werk op aarde. Hij verstoortte overal de valse vrede om zich heen. Zelfs in families denk aan Matt. 10:34-36.

Je bereikt geen ware vrede in Christus koninkrijk met leugens en schone schijn. Die moeten we juist aan het licht brengen en door waarheid vervangen.

Dat is een liefdevolle aanpak.

Geralda Rohaan

20/06/2017 at 13:19

Jos, jij zegt wat 1 Johannes ook zegt. En alleen wanneer we blijven kijken naar en communiceren met Jezus kunnen we een eenheid blijven! Al het andere is gedoemd te mislukken...

◀ **Thea**

20/06/2017 at 15:10

Met alle respect: Als je kijkt naar wat Jezus ons leert, en communiceert in gebed met Jezus, dan weet je ook wat zijn antwoord zou zijn. De stichting van de eerste gemeenten, zo is het in het begin bedoeld en zo is het ook in de eindtijd bedoeld. Hoe je het ook went of keert, een eenheid blijven is heel moeilijk als er tegen de schriften in wordt gehandeld. Dan kun je wel in de gemeente blijven, maar die is dan tot op het bot verdeeld. En waar kan de satan makkelijker voet aan de grond krijgen? Vul dat zelf maar in.

◀ **Eva.**

22/06/2017 at 00:33

De schriften leert en laat ons zóveel meer zien dan dit breekpunt binnen de GKV. De man / vrouw gelijkheid. Als ik lees over de rol van de vrouw als hulp en slaafse onderdanigheid aan de man, en daarnaast lees hoe Jezus de vrouw behandelde en haar hoog in aanzien had. Uiteindelijk zal alleen Gods liefde het antwoord zijn , sterker dan de dood én de wet. Gods liefde is om te geven en goed te doen aan de ander, geloven is doen!! God is niet te vangen en vast te zetten in wet en regels.' Mannen dient uw vrouw zoals Christus de

gemeente diende' dit mis ik in deze discussie en verschillende inzichten /standpunten.

◀ **Louwe**

20/06/2017 at 15:11

Beste Jos,

Bedankt voor je oproep en diepgevoeld verlangen naar vrede. Je blog is bedoeld als uitnodiging tot vrede stichten. Ikzelf heb dezelfde opdracht en het verlangen naar vrede ook al eerder gevoeld in de afgelopen jaren. Wat zou ik graag vrede in de kerk willen en wat kan ik gelukkig regelmatig van hart tot hart praten met mensen dicht bij mij die een andere mening hebben. Maar ergens heb ik het gevoel dat de mensen met 'overtuigingen' (en ik geef toe, misschien heb ik er zelf ook nog wel een paar) niet dichterbij komen als ik hen jouw oproep tot vrede voorhoud. Sommige mensen dicht bij mij kunnen niet meer met mij aan dezelfde avondmaaltafel zitten omdat ze daarmee naar hun 'overtuiging' Jezus niet vasthouden. Zij zien en ervaren sommige besluiten van de kerken als obstakels in hun relatie met hun Heer. 'Jezus vasthouden' betekent voor hen: Gehoorzaam luisteren naar wat de Geest heeft geopenbaard en wat de kerk van alle tijden en plaatsen belijdt, en afscheid nemen van alles wat daar tussen komt, ook als dat betekent het verbreken van contacten of het verlaten van een kerkgebouw.

En misschien moet ik ook wel vrede hebben met deze kerkelijke gebrokenheid, als ik je citaat van Brian McLaren goed begrijp. Met het risico om hem tekort te doen: Via zijn blogs ontdekte ik dat Brian McLaren's theologie minder gefundeerd is in een 'set van overtuigingen' ('faith in Christ') en meer focust op het 'navolgen van Jezus' ('faithfulness of Christ'). Daarmee relativeert McLaren ook confessioneel gemarkeerde

denominaties. Zo zou je een Boeddhist die Jezus leert kennen beter binnen zijn gemeenschap kunnen blijven ontmoeten en op die plek de liefde van Jezus in de praktijk brengen ('More Ready Than You Realize' p.80-81, 'A Generous Orthodoxy', p. 264 – citaten via Wikipedia).

Aansluitend hierbij erken ik ook wel een kern van waarheid in je opmerking dat we elkaar in de kerk niet moeten vinden op het niveau van overtuigingen. Paulus werd voor iedereen alles om enkelen voor Christus te winnen. En precies dat is de basis voor mijn geloof dat er nog steeds een verbondenheid bestaat in Christus met mensen die in een andere kerkelijke gemeenschap functioneren. Ja, ook met de mensen die na 17 juni 2017 van plan zijn het kerkgebouw waar ze jaren Gods Woord hoorden voorbij te rijden. 'Jezus vasthouden' gaat soms uit boven 'elkaar vasthouden binnen een gemeente'.

Maar hoe waar dit ook is – toch wringt er iets. Ik merk dat er wrevel opkomt als ik jouw blog lees, die zich uit in de volgende wat primaire reactie: Is het echt zo dat dit synodebesluit een nieuwe werkelijkheid teweegbrengt? Is dit nu de 'kans' om 'elkaar bij alle verschil van inzicht te zoeken aan de voeten van Jezus'? Is het niet veel eerder omgekeerd: dat onze werkelijkheid veranderd wordt als we aan Jezus' voeten zitten, en dat we met dit synodebesluit de kans lopen om die band met Jezus losser te maken? Ja, Jezus geeft ons het gebod van de liefde. Maar dan moeten we Hem toch zeker laten uitpraten. Het lijkt me niet de goede volgorde om een beladen synodebesluit aan te dragen als gespreksonderwerp, om dan met het liefdegebod in de hand 'elkaar de vrede van Christus te blijven wensen en gunnen'.

Ik geloof overigens dat je aan het einde van je blog terecht de overgang maakt naar de werkelijkheid als 'Gods nieuwe wereld' die in Jezus dichtbij is gekomen. Daar ligt wat mij betreft het beginpunt voor de omkering van onze werkelijkheid.

Beste Jos, ik maak regelmatig dankbaar gebruik van je blogs en preken als inleiding op geloofsgesprekken, of voor mijn eigen vorming. Ik merk desondanks dat ik de neiging heb om jouw oprechte verlangen naar vrede te veroordelen, en dat ik

wantrouwen voel over de motieven achter je oproep. Als ik wat langer over deze neiging nadenk ontdek ik een verband met mijn eigen vragen en onzekerheid. Niet zozeer 'overtuiging', maar meer rationele onduidelijkheid over een bijbeltekst en een gevoel van onbehagen en tweestrijd bij mezelf.

Waarin zit die onduidelijkheid als het gaat om mannen en vrouwen in het ambt? Ja, Paulus noemt mannen en vrouwen gelijk in Christus. Geeft diezelfde Paulus inderdaad geen richtlijn voor ons als hij aanhaalt dat vrouwen onderdanig moeten zijn in de samenkomsten? Deelt hij inderdaad geen diep geloofsgeheim mee als hij de vrouw de 'luister van de man' noemt, of dat de vrouw geen gezag over de man mag hebben? Wat als het spreken van de Geest door diezelfde Paulus in Galaten 3:28 en door Petrus in Handelingen 2 inderdaad 'meer waar is dan we zovele jaren hebben gedacht'? En waarom is dat voor mij dan geen verademing zoals voor jou?

En dan het gevoel van onbehagen: Ik ken vrouwen die graag hun gaven in willen zetten in de kerk, ook als predikant. Wat houdt mij dan tegen om ze die ruimte te geven? Is het een gevoel van verlies, een slachtofferhouding misschien, nostalgie, moeite met verandering? Of oprechte zorg dat we als gemeente van Christus in onze tijd teveel ruimte geven aan ons eigen ideaal van liefde, ruimte en vrede? Verlangen om een helder geluid te laten horen aan hen die zoekend zijn in een postmoderne cultuur?

Ik probeer te ontkomen aan mijn neiging tot oordelen. Laat ik in plaats daarvan mijn mening mogen geven.

- a. Ik ben het niet eens met je interpretatie van het synodebesluit.
- b. Ik herken me niet in de beschrijving van de geschiedenis van de GKV.
- c. Ik mis een concrete invulling van het 'aan de voeten van Jezus' ontdekken hoe we samen op weg kunnen zijn.

Kortom: het helpt me niet verder in mijn vragen.

a: Volgens mij is de impact van het synodebesluit juist niet dat verschil van inzicht in de GKV nu gesanctioneerd is, al is dat wel de tendens van de berichtgeving. Is het niet zo dat over dit verschil van inzicht nu een kerkelijk oordeel gegeven is met dit besluit?

Ja, beide meningen kunnen Bijbels worden onderbouwd volgens de synode. Maar we zien toch ook dat onder leiding van de Geest, gesteund door het gebed van de kerken en met hulp van vergadertechnieken uit de veranderkunde een koers is gekozen? En we zien toch de reacties van broeders en zusters die een obstakel of juist een vooruitgang zien in dit besluit? Al doen we nog zo ons best om bezorgde mensen de ruimte te geven en het niet allemaal zo zeker te weten – er is besloten, en nu ontstaat (misschien wat laat) behoefte binnen de kerken aan bijbelse onderbouwing van de veranderde plaats van vrouwen in de kerk. Geen ‘verschil van inzicht’ sanctioneren, maar luisterend aan de voeten van Jezus zitten om zijn stem te verstaan en Hem gehoorzaam te volgen.

b: Vanuit de geschiedenis van de GKV zou ik willen verwijzen naar K. Schilder, die in ‘Ons aller moeder’ het kerk zijn in de wereld verbindt aan liefdevolle geloofsgehoorzaamheid en wijst op ons burgerschap van Christus’ hemels koninkrijk als basis voor onze vrijheid en verbondenheid. Is het niet te snel of eenzijdig gezegd als we de GKV zien als een kerk waar men overal het ‘zuiverste oordeel’ over heeft? Is er naast de nadruk op overtuiging ook niet een aspect van gehoorzaam Christus volgen tegen de stroom in, en besef van eigen onvermogen? In ieder geval maak ik de tegenstelling tussen ‘we moeten het overal over eens zijn’ en ‘leven met verschillen van inzicht’ niet mee. Daarvoor is het gereformeerde gedachtegoed mij te dynamisch. Maar goed, hier hoeven we het niet over eens te worden.

c: Wat betreft het samen op weg kunnen zijn en blijven: Ik schaam me voor de hoeveelheid woorden die ik in deze reactie nodig denk te hebben. Ik heb Gods genade in Christus net zo nodig als jij. Maar misschien kan je mij helpen om de vrede van Christus te vinden die je mij wenst en gunt. Inderdaad, ons geluk gaat uit boven mijn gelijk. Samen hebben we Gods Geest nodig, die mannen en vrouwen inzet om de heiligen toe te rusten voor het werk in zijn dienst. Dan zullen we, door ons aan de waarheid te houden en elkaar lief te hebben, samen volledig toegroeien naar hem die het hoofd is: Christus. Deze ‘school van de liefde’ onderwijst geen uniformiteit, geen eenheid van overtuigingen, maar een hartelijke liefde voor het Woord dat

vleesgeworden is. Hij die zegt: 'Als je mij liefhebt, houd je dan aan mijn geboden'. Wellicht kan iemand mij meer begrip geven voor het besluit van de synode. Mag het dan wel luisterend naar het Woord? Laat me alsjeblijft zien wanneer ik in mijn luisteren naar de bijbel terecht ben gekomen in een doodlopend spoor. Dan waarschuw ik wel weer tegen mindfulness zonder onderscheidingsvermogen. Of tegen acceptatie zonder compassie. Maar vooral tegen het vervangen van de hemelse uitnodiging door een relativerend of juist strikt formeel eenheidsstreven. Waar het evangelie gebracht wordt ontstaat spanning tussen vrijheid en verleiding. Laten we dus niet te makkelijk ruimte geven aan onze menselijke neiging tot zelfgerichtheid. En dat zeg ik ook tegen mezelf.

Tot slot. Misschien komt er ooit wel eens een nieuw synodebesluit over mannen in het ambt. Waarin we geleid door Woord en Geest boven de tijdgebonden Westerse emancipatie van de vrouw en de atomistische maatschappij van het liberalisme uitstijgen. Waarin we het 'verschil van dienst' tussen man en vrouw sanctioneren. Waarin doorklinkt dat de man de luister en het beeld van God is, en de vrouw de luister van de man. Het evangelie dat man en vrouw samen helemaal gelijkwaardig voor God leven in Christus. En het geheim dat een man zijn vrouw liefheeft zoals Christus zijn gemeente heeft liefgehad. Wie weet.

Ondertussen ligt er bij mij de opdracht om jou en al die anderen die God danken voor het synodebesluit in liefde te ontmoeten. En vrede te vinden rond mijn eigen vragen. Daar ga ik nog eens verder over nadenken. Misschien maar eens beginnen met een lectio van Efeziërs 4:11-12.

In Christus verbonden.

Arie

21/06/2017 at 01:23

Beste Jos, in je laatste reactie geef je aan dat als de synode anders had besloten, zou je anders hebben geschreven, dan komt bij mij toch sterk de vraag naar boven, wat je dan voor richting je was uitgegaan. Was je dan trouw aan het synodebesluit en had je dan een 180 graden draai gemaakt?

Verder heb ik nog een vraag, vanwaar de keuze om mensen in anonimiteit te laten schrijven, wellicht zijn er mensen die via dit blog, ook graag met de ander in contact willen komen, dus wat mij betreft had het E-mailadres er best onder mogen staan. want soms zou je misschien best iets willen zeggen of vragen zonder dat nu iedereen het hoeft te weten.

Beste Louwe,

Als ik sneller had kunnen lezen had ik kunnen zeggen ik heb je geweldige referaat in een adem uitgelezen, helaas moest ik tussendoor wel op adem komen, maar dat neemt niet weg dat ik mijn graag volledig achter je woorden schaar!

Ik wil dan ook graag in dit licht ieder die moeite en tegenstand voelt jegens dit synodebesluit oproepen om zolang dat mogelijk blijft elkaar in liefde tegemoet te treden en zelfs als wegen scheiden, geen haat te koesteren jegens elkaar, maar in liefde voor elkaar te blijven bidden.

◀ **Dick**

20/06/2017 at 21:34

Klinkt erg mooi om zo'n ingrijpend besluit (m/v en ambt) te zien als een kans om liefde te oefenen en in praktijk te brengen. Hoe waar het ook is dat we elkaar lief moeten hebben en elkaar kunnen vinden in Christus, ook alle andere bijbelteksten zijn waar. Ik weet nog niet zo zeker of God wel ruimte laat voor vrouwelijke oudsten, maar wat ik wel zeker weet is dat Gods woord voor alle tijden en plaatsen onveranderlijk is.

Liefhebben is dan ook waarschuwen. Niet omdat je beter bent, niet omdat je gelijk hebt, niet omdat je verstandiger en beter inzicht hebt, maar wel omdat je God wil dienen. Je wil elkaar wel vasthouden, omdat we juist één lichaam zijn. Lichaamdelen bestaan toch niet los van elkaar? En, als je oog struikel gevaar ziet, waarschuwen de hersenen om er omheen te lopen, zodat je niet valt. Dat waarschuwen is dan niet om gelijk te krijgen, maar om niet te vallen. Is dat gebrek aan liefde?

Kortom: pas op met dergelijke bijzonder gekunstelde redeneringen en onmogelijke verbanden.

God vraagt liefde. JA, liefhebben dus.

God vraagt eenheid. JA, eenheid bewaren dus.

God vraagt vertrouwen in het verlossingswerk van Christus. JA, daar samen beginnen, samen komen

God vraagt ook: luisteren naar Zijn woord. Ja, daar niets bij bedenken dus.

Wijs is degene die Mijn woorden hoort EN doet.....

Faas van Rietschoten

21/06/2017 at 08:40

Kennis van goed en kwaad sinds Adam en Eva, is niet bepaald een onverdeeld genoegen. Ook mediteren over de gelijktijdigheid van 1 Johannes 4: 8b en Mattheus 10 : 34 is een lastige. Plus: Lees maar er staat niet wat er staat. Geloof is echt een wonder.

Piet

21/06/2017 at 11:42

Jos is er rotsvast van overtuigd dat de twee m/v-standpunten BEIDE passen binnen de gereformeerde leer. Vanuit dit uitgangspunt geredeneerd is zijn stuk helemaal niet opzienbarend. Maar de tegenstanders zien het synodebesluit als een bijbelse dwaling. En tussen dwaling en waarheid is al sinds de zondeval geen brug ooit te slaan. Aan de voeten van Jezus gaan zitten deed Maria om Zijn woorden als gezaghebbend aan te nemen. Met dezelfde intentie heb ik, zittend aan Zijn voeten, de Gkv verlaten. En die liefde dan? "Dit is de liefde, dat wij naar Zijn geboden wandelen." (2 Johannes : 6a).

Erik

21/06/2017 at 17:40

Als Gods Woord wordt losgelaten (en dat is nu zover), houdt de kerk (lees gkv), op te bestaan.

Small Brother

21/06/2017 at 19:23

Wat ik echt niet begrijp is hoe er gesproken kan worden van een nieuwe werkelijkheid. Van een ideaal van scholen of studio's van liefde. Worden er dan geen kranten gelezen, geen TV gekeken en helemaal niemand gesproken uit andere kerken?? De werkelijkheid die in dit artikel zo hartelijk wordt omarmd, is er al tientallen jaren en ook in vele kerken.

Om precies te zijn is het precies die werkelijkheid die de katholieke kerk altijd al heeft geleerd. Maar die verwierpen wij omdat we meenden dat er iets bestond als de Wil van

God en een liefde die gaat volgens normen van een wet. Omdat we er vast van overtuigd waren dat Jezus en Paulus geen boedhisten waren, maar voorgangers van een smalle weg met een kleine deur. Want de ware nieuwe werkelijkheid is hier dat de normering van liefde en verlossing niet meer komt via Gods Woord, maar via een hoger natuurgevoel wat liefde is. Maar begrijp me goed, ik verwelkom elke natuurgodsdienst die uit is op onderlinge vrede ! Maar noem het dan alsjeblieft niet met een naam (GKv) die uitsluitend postaal bestaat bij de gratie van de afvalligheid van de verleierende gereformeerde goegemeente.

◀ **Janneke**

21/06/2017 at 23:21

Prachtig artikel. Treurig dat veel reacties, bam, de vrede juist niet oefenen. Gelukkig dat veel reacties dat wel doen.

◀ **Marc**

22/06/2017 at 21:23

Ik vind het een interessant gesprek.

De bijbel roept op tot bewaren van de vrede, èn tot verwijdering van dwaalleraars uit de gemeente. Tot het blijven vasthouden aan de Liefde, èn tot scherpe afwijzing van wat tegen het Woord ingaat.

Ik zie in de discussie hierboven een verschil van opvatting over wat dwaling is vs. wat waarheid is. De één zegt dat dwaling is: vrouwen in leidinggevende rollen. De ander

zegt dat dwaling is: elkaar aan de hand van de bijbel bestrijden op het gebied van vrouwen in het ambt. Ik vat het wat grof samen, sorry.

Als God zo duidelijk in zijn woord heeft laten melden dat dwaling slecht is, moeten we dat blijkbaar echt serieus nemen. Denk aan wat in Openbaring tegen de 7 gemeenten wordt gezegd. Dus ik snap het vurige pleidooi om bij de waarheid te blijven!!

Maar... ik vind het best een lastige discussie. Ben ik de enige?

Mijn grootste 'argument' is niet zozeer dat vrouwen geen predikant mogen worden; het predikantschap is ook maar één manier die we hebben verzonnen om iemand zeggenschap te geven in de gemeente. Ik zie veel meer in de 5 fold ministry (zie Colin Dye's aansprekende video hierover op Youtube). Los daarvan zie ik in de bijbel dat specifiek bij de oudsten wordt gemeld dat het een man moet zijn. Dus niet bij de diakenen, niet bij de pastors, maar bij de oudsten wordt gezegd: een man, die etc..

Vandaaruit heb ik dus ook meer moeite met vrouwen in het ambt van *oudste* dan dat van predikant. Maar de bijbel is m.i. heel positief en gewoon over vrouwen als diaken, als profetes, en ook in andere leidinggevende rollen (Prisca; Lydia).

Wie gaat er nu zeggen wat een dwaling is en wat niet?

Ik weet i.i.g. wel waar ik vóór ben: een duidelijke bevestiging van vrouwen in de bedieningen **waar ze in de bijbel al toe werden geroepen.**

Dus ik roep jullie op: vrouwen, weet je geroepen in je bediening! Mogen vrouwen (jawel hoor, ook mannen, maar die nemen al zoveel plaats in!) die een profetische gave hebben, die ook gaan oefenen? Mogen al die andere verwaarloosde kinderen (apostel, evangelist, bedienaar van genezing, etc.) uit de kast komen waar we ze heel pastoraal eeuwenlang in hebben opgesloten?

Wat verlang ik naar een evenwichtige toepassing van alle gaven die beschreven staan in Handelingen en Korintiërs. Ik denk zomaar dat de gemeente gaat bloeien als nooit

tevoren als wij mannen de vrouwen aanmoedigen in hun gaven te gaan schitteren, en...
als vrouwen die plaats zelf ook (meer) gaan innemen.

Ik heb er al wat mooie voorbeelden van gezien. Smaakt naar meer!!

2 Pingbacks

Hoe houden we elkaar vast? – GKv besluit tot vrouwelijke ambtsdragers – Nog meer
pastorklaas.nl

Man, vrouw, ambt – en de vrede van Jezus (2, slot) – léven in de kerk

Geef een reactie

Het e-mailadres wordt niet gepubliceerd.